

for at være ganske forskjelligt. Det mener jeg dog, at der ikke egentlig kan reises nogen begrundet Tvivl om, at hvis vi votere en Lov, maa vi paa Forhaand være enige om, hvad der staar i Loven. Saa er der en anden Ting, som vi ogsaa maa være enige om, og det er, at naar vi nu give en Regjering en midlertidig Finantslov, fordi vi ikke kunde faae den ordinære, og den saa udstrækkes over Maaneder osv. — vi have jo endog sommetider først faaet Finantsloven i Juli Maaned — og Regjeringen altsaa skal regjere med den midlertidige Finantslov paa ubestemt Tid — jeg bortser oveniøbet fra Spørgsmaalet, om en endelig Finantslov kommer — kunne vi saa forsvare at sætte Regjeringen paa en saadan Smalkost, at i Grunden alt det, der skulde foretages, maa staa stille, og man ikke kan gjøre Andet end ligefrem holde sammen paa det Bestaaende; det er jo netop de uhyre Ulemper, der er Tale om, at disse midlertidige Finantslove afføde for Administrationen, at den bedste Tid til at sætte Foranstaltninger i Værk gaar bort, naar paa denne Maade den ene Maaned efter den anden unddrages Regjeringen, og det er derfor, mener jeg, ogsaa et Spørgsmaal, som man bør tage op til Overveielse, om man ikke selv under Forudlætning af, at man er enig om en vis Forstaaelse, bør være paa det Rene med, at Bemyndigelsen bør gives i et saadant Omfang, som virkelig fyldestgjør Administrationens Krav til at kunne forklarlig udvikle de bestaaende Institutioner paa en tilfredsstillende Maade, og at altsaa ikke Administrationen netop hindres og sinkes ved den Smalkost, hvorpaa den midlertidig er sat.

Det er disse forskjellige Spørgsmaal, som Affattelsen af midlertidige Finantslove i mine Tanker nødvendig fremkalde. Vi maa ikke votere denne Lov, uden at vi ere paa det Rene med, hvad der menes med den, det kunne vi overhovedet ikke forsvare, og for det Andet: hvorledes bør dette Indhold være, naar vi se hen til den Mulighed, at den ikke blot vil komme til at gjælde for otte, fjorten Dage, men muligvis komme til at strække sig over en længere Del af Finantsaaret, ganske bortset endogaa fra den Mulighed, at en Finantslov ikke kommer. Men det Spørgsmaal have vi ment, at vi ikke nu kunne tage op, det var Situationen

ikke til. Enhver vil kunne sige sig selv, at et saadant Spørgsmaal om en midlertidig Finantslovs Indhold, efter at det har viist sig, at der ikke er Enighed om den Affattelse, som hidtil er brugt, kræver Overveielse og Forhandlinger mellem begge Thingene, som maa føres i Ho, og under Forhold, hvor der er den fornødne Leilighed til grundig Overveielse af Thingene, og saaledes netop under ganske andre Forhold end de, der for Øieblikket foreligge. Vi have derfor allerede af den Grund ikke fundet det rigtigt nu at inlade os paa de Overveielser, som denne Affattelse jo fremkalder, men der er jo ogsaa en anden Grund, der har ført os dertil, at forud for Spørgsmaalet om, hvorledes Lovene helst bør affattes, maa ligge en Overveielse af, om der dog ikke bør sættes visse Grændser for deres Brug overhovedet, om man virkelig saaledes skal gaa med til at sige, at naar der kommer et Forslag til en midlertidig Finantslov her ind i Thinget, ja saa gaar det glat en to tre, og saa er der Tingen, der tænker nærmere over, om ogsaa Situationen er en saadan, at det virkelig, naar henfæses til Grundloven og til en fornuftig Statshusholdning, kan forsvares at gaa med og at gaa saavidt, som vi ere gaaede, og som vi, hvis dette blev ved, mulig oftere kunde komme til at gaa. Det er dette sidste Spørgsmaal, vi have ment, at der var Anledning til at tage under Overveielse, og naar vi nu have udtalt dette i Betænkningen, vil jeg for det Første sige, at vi have gjort det, fordi vi ikke kunne indse, at disse Tilstande, som vi mere og mere komme ind paa, kunde paa nogen Maade forsvares lige overfor Grundloven og lige overfor den Praxis, som den gode gamle Tid har slaaet fast, og som først den mere Tid paa en regellos og i og for sig uforklarlig Maade har ført os længere og længere bort fra. Dernæst have vi ment, at det ogsaa vilde være til Held for at fremme Energien i Henfænde til Finantslovens Behandling, at man saaledes havde en Termin givet, som under normale Forhold maatte overholdes. Det er jo ikke Noget, jeg opstiller som et Raisonnement, som en Betragtning, men jeg har Kjendsgjerninger at henføre til: den 26de Marts har man været uenig, den 28de Marts bliver man enig, naar man veed, at man skal være